

[Alfred Jensen.]

vil bryde sig vej og sikre sig indrømmelser, som voldgiftsretten ikke har villet tilstå dem.

Jeg ved meget vel, at man overfor de synspunkter, jeg her gør gældende, vil anføre, at i de senere år er adskillige overenskomststridigheder blevet afgjort derved, at forligsmandens forslag er blevet ophøjet til lov. Men heller ikke denne ordening har været tilfredsstillende, den har ikke virket befordrende for gode forhandlingsforhold organisationerne imellem. Der foreligger adskillige beretninger om, hvordan man allerede ved forhandlingerne ude i de lokale organisationer møder afvisninger fra arbejdsgiverne, møder nej-politikken. Det viser sig også længere oppe i organisationerne, at alt, hvad der føres frem, faktisk afvises i håb om, at forligsmanden klarer det ved at slå det hele sammen i een sæk.

Den ordening har ikke været tilfredsstillende for arbejderne i almindelighed. Jeg vil heller ikke tro, den har været det for samfundet, og den har ikke tjent til at befordre tilfredsheden og roen på arbejdspladserne. Lad mig tage utilfredsheden. Det er jo klart, at en gruppe arbejdere som slagteriarbejderne, der blev påtvunget overenskomstforringelser, ikke kan være tilfreds med det, folketinget besluttede for 1½ år siden. Å propos dette er det lidt ejendommeligt, at denne lille historie ikke er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget, men man mener måske, at det ikke spiller så stor en rolle. Man skal dog gøre sig klart, at for slagteriarbejderne var det temmelig skæbnesvangert, idet de fik deres overarbejdsbetaling forrykket på en sådan måde, at det gav sig udtryk i ringere fortjeneste. Disse slagteriarbejdere har altså lidt under, at det forslag, som de afviste, blev ophøjet til lov af folketinget. Også andre fag har været udsat for enten gennem selve sammenkædningen at få påført utilfredsstillende løn- og arbejdsvilkår eller gennem folketingets ophøjelse af forslaget til lov at få overenskomstmæssige forhold, som arbejderne mente var aldeles utilfredsstillende.

Det har jo vist sig, at tusinder og atter tusinder af arbejdere ikke har haft nogen mulighed for at komme ud af de dårlige og utilfredsstillende overenskomstvilkår, de

har fået, medens andre har haft disse muligheder. Man skal gøre sig klart, at hvis man går videre ad den vej, der er betrådt her i Danmark, må man affinde sig med, at arbejderne vil reagere enten på den ene eller den anden måde. Hvis man tror, at man ved at gennemføre en sådan lov om tvungen voldgift kan komme ud af arbejdskampene, tror jeg, man regner meget fejl. De forhold, vi har nu, har vel ikke ført til de store kampe, men dog ved vi, at aktioner har været i gang, strejker har været anvendt som protest imod de forhold og de vilkår, der er blevet budt arbejderne. Hvordan tror man det vil gå, hvis man gennemfører en foranstaltning af denne art? Så tror jeg, man skal regne med, at konflikter kommer, enten man ønsker dem eller ej, kommer, enten der findes kommunister eller ej. Det ligger simpelthen i de modsætningsforhold, der er på arbejdsmarkedet imellem arbejdsgiverne og arbejderne.

Hvis man ønsker at bevare ro og tillidsforhold på arbejdspladsen, tror jeg ikke, man skal betræde denne vej; så skal man snarere afvikle den form for indgreb i overenskomstforholdene, som vi har set i de senere år. Jeg tror, det ville give bedre overenskomstforhold, bedre forhandlinger, end vi har set, og dermed ville det også indvirke på selve forholdene på arbejdspladserne.

Mit parti kan altså ikke gå ind for det foreliggende lovforslag. Jeg vil ikke heller i denne forbindelse undlade at gøre opmærksom på det urimelige i, at man skaber en lovgivning, som ensidigt vil vende sig imod arbejderne. Det må man gøre sig klart: vi lever i et kapitalistisk samfund, hvis hele økonomi og politik hviler på kapitalistiske grundsætninger. De afgørelser, der vil blive truffet her, vil blive truffet ensidigt imod arbejderne.

Man tager ikke fat på de andre organisationer, som fastsætter priser og avancer, der er urimelige overfor befolkningen. Det er kun overfor arbejderne, man træffer foranstaltninger for at bestemme, hvad deres indkomster skal være. Overfor andre grupper i erhvervslivet har man ikke den samme interesse, men det var da rimeligt, hvis man vil gå denne vej, at man også tog fat på de andre grupper i samfundet og fastsatte deres indkomster. Nu nærer jeg ingen